

ni tant sols una vegada!...
L'instrument era, en vritat,
una canya foradada;
el brot, era perfumat
com la seta rebadada

Pastoreta y pastoret,
com en una església antiga,
caminaven de braçet,
fins que sentiren fatiga.
Confidada i confidat,
sense témer cap intriga,
reposaren a pleter
no sabent que l'amor lliga.

Entre sospir i gemec,
l'ignocència era perduda;
pit amb pit i bec amb bec...
l'escena era *pistoruda!*

La pastora, prop del rec,
enamorada i venguda,
deixava fè al pastor llec,
sens demanar quart i ajuda.

i, après, un foc l'arborava...
Venía, tebi, l'airei;
la volta, era tota blava.
Ai, pastora i pastoret,
quina una se n'esperava!

El pastor, s'era acostat
molt aprop de la pastora;
tenia'l cor amarat
d'aquella passió que arbora.

— Ai pastor, què m'has donat?
Quina cosa tant traïdoral...
— Ai pastora, lo que ha estat
no ho sé; però la flauta plora.

RIQUET